

Yonah: Is Teshuvah Possible?

Rabbi Chaim Metzger ~ cmetzger@torontotorah.com

This event is dedicated in memory of Ben Lax ז"ל, דב בן מרדכי ז"ל,

by Michael and Marsha Lax

May his neshamah benefit from our community's learning

Outline of Yonah –

- G-d tells Yonah to deliver message to Nineveh, but Yonah runs away (1: 1-3)
- Mighty storm and Yonah being thrown into the sea (1:4-16)
- Yonah swallowed by a big fish, and prays to G-d, eventually spat out (Chapter 2)
- G-d tells Yonah to go to Nineveh, and he does (3:1-3)
- People of Nineveh repent after Yonah tells them to (3:4-10)
- Yonah goes out of city disappointed to see what will happen (4:1-5)
- G-d teaches Yonah through the Kikayon plant (4:6-11)

1) Melachim II Chapter 14:23-27

כג) בשנת חמש-עשרה שנה לאמציהו בן־יואש מלך יהודה מלך ירבעם בן־יואש מלך־ישראל בשמרון ארבעים ואחת שנה: כד) ויעש הרע בעיני ה' לא סר מכל־חטאות ירבעם בן־נבט אשר החטיא את־ישראל: כה) הוא השיב את־גבול ישראל מלבוא חמת עד־ים הערבה כדבר יקוק אלהי ישראל אשר דבר ביד־עבדו יונה בן־אמתי הנביא אשר מגת החפר: כו) כִּירָאָה ה' את־עני ישראל מֵאֵד ואֶפֶס עצור ואֶפֶס עֶזְרָא וְאֵין עֶזֶר לְיִשְׂרָאֵל: כז) וְלֹא־דָבַר ה' לַמְּחֹתֹת אֶת־שֵׁם יִשְׂרָאֵל מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם וַיִּוְשִׁיעֵם בְּיַד יִרְבֵּעָם בְּיוֹאָשׁ:

23) In the fifteenth year of King Amaziah son of Joash of Judah, King Jeroboam son of Joash of Israel became king in Samaria—for forty-one years. 24) He did what was displeasing to the LORD; he did not depart from all the sins that Jeroboam son of Nebat had caused Israel to commit. 25) It was he who restored the territory of Israel from Lebo-hamath to the sea of the Arabah, in accordance with the promise that the LORD, the God of Israel, had made through His servant, the prophet Jonah son of Amittai from Gath-hepher. 26) For the LORD saw the very bitter plight of Israel, with neither bond nor free left, and with none to help Israel. 27) And the LORD resolved not to blot out the name of Israel from under heaven; and he delivered them through Jeroboam son of Joash.

2) Talmud Bavli Yevamot 98a

אמר מר ויהי דבר ה' אל יונה שנית לאמר שנית דברה עמו שכינה שלישית לא דברה עמו והא כתיב (מלכים ב יד, כה) הוא השיב [את] גבול ישראל מלבוא חמת עד ים הערבה כדבר ה' אשר דבר ביד עבדו יונה בן אמתי הנביא. אמר רבינא על עסקי נינוה קאמר רב נחמן בר יצחק אמר הכי קאמר כדבר ה' אשר דבר ביד עבדו הנביא כשם שנהפך לנינוה מרעה לטובה כך בימי ירבעם בן יואש נהפך להם לישראל מרעה לטובה

The Master said that Rabbi Akiva inferred from the verse “And the word of the Lord came to Jonah a second time, saying” that the Divine Presence spoke with him only a second time. However, a third time the Divine Presence did not speak with him. The Gemara asks: Isn’t it written with regard to King Jeroboam ben Joash: “He restored the border of Israel from the entrance of Hamath to the Sea of the Arabah, according to the word of the Lord, the God of Israel, which He spoke by the hand of His servant Jonah the son of Amittai, the prophet” (II Kings 14:25)? Evidently, Jonah prophesied at least once more.

Ravina said: Rabbi Akiva was saying that Jonah did not prophesize a third time about the issue of Nineveh. Rav Nahman bar Yitzhak said that this is the meaning of the phrase “According to the word

of the Lord, the God of Israel, which He spoke by the hand of His servant Jonah the son of Amittai, the prophet": It is not that Jonah had prophesized about the conquests of Jeroboam ben Joash, but rather that just as the fortune of Nineveh turned from bad to good, so too, in the days of Jeroboam ben Joash, Israel's fortune turned from bad to good. (William Davidson Translation)

3) Rambam Mishneh Torah Laws of Repentance Chapter 1:3

בְּזֶמֶן הַזֶּה שְׂאִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קִים וְאִין לָנוּ מִזְבֵּחַ כִּפָּרָה אֵין שָׁם אֱלֹא תְשׁוּבָה. הַתְּשׁוּבָה מְכַפֶּרֶת עַל כָּל הָעֲבֵרוֹת. אֲפֹלוּ רָשָׁע כָּל יָמָיו וְעָשָׂה תְשׁוּבָה בְּאַחֲרֹנָה אֵין מִזְכִּירִין לוֹ שׁוּם דְּבָר מִרָשָׁעוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל לג יב) "רָשָׁעִת הָרָשָׁע לֹא יִכָּשֵׁל בָּהּ בְּיוֹם שׁוּבוֹ מִרָשָׁעוֹ". וְעֲצָמוֹ שֶׁל יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר לְשָׁבִים שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא טז ל) "כִּי בְיוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם".

At this time, when the Temple is not established and, therefore, no altar to atone for us, there is nothing else left for us but repentance. Repentance atones for all sins. Even one who was an evildoer all his life but repented in the end, not a thing of the wickedness is held out against him, even as it is said: "As for the wickedness of the wicked, he shall not fall thereby in the day that he turneth from his wickedness" (Ez. 33.12). Even the Day of Atonement itself atones only for those who did repent, even as it is said: "For on that day shall the priest make an atonement for you" (Lev. 16.30).³

4) Introduction to Sefer Yonah, Daat Mikra, by Elyakim benMenachem

יונה בורח מפני שתשובתם עשויה להועיל. וכאן אני באים לשאלה עיקרית של הספר: צידוק התשובה. מסתבר שלדעתו של יונה אין צדק בסליחת החטאים לרשעים גם אם עשו תשובה שלמה ואמיתית.

Yonah runs away from the Teshuvah, repentance, that is about to occur. And now we arrive at the main question of the book: the correctness of repentance. It is reasonable to say that the opinion of Yonah that there is no justice in forgive the sins of the wicked even if they did complete and honest repentance. They murdered, gauged the widows and orphans, will Teshuvah really grant them forgiveness? Simply by doing so will allow murder to live? What happens to the suffering of the widows and orphans? Did it disappear? Where is the justice in Teshuvah?

5) Talmud Yerushalmi Makkot 2:6

אמר רבי פינחס (תהילים כ"ה:ח) 'טוב וישר' למה הוא טוב שהוא ישר ולמה הוא ישר שהוא טוב על כן יורה חטאים בדרך שמורה דרך תשובה.

שאלו לחכמה, חוטא מהו עונשו? אמרו להם 'חטאים תרדף רעה'. שאלו לנבואה, חוטא מהו עונשו? אמרה להן: 'הנפש החוטאת היא תמות'. שאלו לקודשא בריך הוא, חוטא מהו עונשו? אמר להן יעשו תשובה ויתכפר לו. היינו דכתיב על כן יורה חטאים בדרך יורה לחטאים דרך לעשות תשובה.

Rabbi Pinchas asks what does G-d being 'good and upright' mean? G-d is good that He is upright, and why is He called up upright if what he does is good? G-d show the wicked the path, shows them the path of Teshuvah, repentance.

They asked wisdom, what is the punishment for sins? Wisdom responds 'Misfortune pursues sinner' (Mishlei 13:21). They asked prophecy, what is the punishment for a sinner? Prophecy responds 'The person who sins, he alone shall die.' (Yechezkel 18:12). They then asked G-d, what is the punishment for a sinner? G-d replied the sinner should repent and receive atonement, that is why the verse says, 'therefore He shows sinners the way' (Tehillim 25:8) shows them the path to Teshuvah, repentance.

6) Tehillim 25:8

טוֹב וְיָשָׁר יְקֹנֵק עֲלֵינוּ יְיָ חַטָּאִים בְּדֶרֶךְ:

Good and upright is the LORD; therefore He shows sinners the way.

1,1 Now the word of the LORD came unto Jonah the son of Amittai, saying: 1,2 'Arise, go to Nineveh, that great city, and proclaim against it; for their wickedness is come up before Me.' 1,3 But Jonah rose up to flee unto Tarshish from the presence of the LORD; and he went down to Joppa, and found a ship going to Tarshish; so he paid the fare thereof, and went down into it, to go with them unto Tarshish, from the presence of the LORD. 1,4 But the LORD hurled a great wind into the sea, and there was a mighty tempest in the sea, so that the ship was like to be broken. 1,5 And the mariners were afraid, and cried every man unto his god; and they cast forth the wares that were in the ship into the sea, to lighten it unto them. But Jonah was gone down into the innermost parts of the ship; and he lay, and was fast asleep. 1,6 So the shipmaster came to him, and said unto him: 'What meanest thou that thou sleepest? arise, call upon thy God, if so be that God will think upon us, that we perish not.' 1,7 And they said every one to his fellow: 'Come, and let us cast lots, that we may know for whose cause this evil is upon us.' So they cast lots, and the lot fell upon Jonah. 1,8 Then said they unto him: 'Tell us, we pray thee, for whose cause this evil is upon us: what is thine occupation? and whence comest thou? what is thy country? and of what people art thou?' 1,9 And he said unto them: 'I am an Hebrew; and I fear the LORD, the God of heaven, who hath made the sea and the dry land.' 1,10 Then were the men exceedingly afraid, and said unto him: 'What is this that thou hast done?' For the men knew that he fled from the presence of the LORD, because he had told them. 1,11 Then said they unto him: 'What shall we do unto thee, that the sea may be calm unto us?' for the sea grew more and more tempestuous. 1,12 And he said unto them: 'Take me up, and cast me forth into the sea; so shall the sea be calm unto you; for I know that for my sake this great tempest is upon you.' 1,13 Nevertheless the men rowed hard to bring it to the land; but they could not; for the sea grew more and more tempestuous against them. 1,14 Wherefore they cried unto the LORD, and said: 'We beseech Thee, O LORD, we beseech Thee, let us not perish for this man's life, and lay not upon us innocent blood; for Thou, O LORD, hast done as it pleased Thee.' 1,15 So they took up Jonah, and cast him forth into the sea; and the sea ceased from its raging. 1,16 Then the men feared the LORD exceedingly; and they offered a sacrifice unto the LORD, and made vows. 2,1 And the LORD prepared a great fish to swallow up Jonah; and Jonah was in the belly of the fish three days and three nights. 2,2 Then Jonah prayed unto the LORD his God out of the fish's belly. 2,3 And he said: I called out of mine affliction unto the LORD, and He answered me; out of the belly of the nether-world cried I, and Thou heardest my voice. 2,4 For Thou didst cast me into the depth, in the heart of the seas, and the flood was round about me; all Thy waves and Thy billows passed over me. 2,5 And I said: 'I am cast out from before Thine eyes'; yet I will look again toward Thy holy temple. 2,6 The waters compassed me about, even to the soul; the deep was round about me; the weeds were wrapped about my head. 2,7 I went down to the bottoms of the mountains; the earth with her bars closed upon me for ever; yet hast Thou brought up my life from the pit, O LORD my God. 2,8 When my soul fainted within me, I remembered the LORD; and my prayer came in unto Thee, into Thy holy temple. 2,9 They that regard lying vanities forsake their own mercy. 2,10 But I will sacrifice unto Thee with the voice of

יונה פרק א (א) ויהי דבר יקוֹק אל־יונה
בְּרִאמְתִּי לֵאמֹר: (ב) קוּם לֵךְ אֶל־נִינְוָה
הָעִיר הַגְּדוֹלָה וְקֹרֵא עָלֶיהָ כִּי־עֲלֹתָהּ
רָעַתָּם לִפְנֵי: (ג) וְקָם יוֹנָה לִבְרֹחַ
תְּרִשִׁישָׁה מִלִּפְנֵי יְקוֹק וַיֵּרֶד יָפוֹ וַיִּמְצָא
אֹנִיָּה בָּאָה תְּרִשִׁישׁ וַיִּתֵּן שְׂכָרָהּ וַיֵּרֶד בָּהָּ
לִבְּוֹא עִמָּהֶם תְּרִשִׁישָׁה מִלִּפְנֵי יְקוֹק: (ד)
וַיִּקְוֶה הַטִּיל רִיח־גְּדוֹלָה אֱלֹהִים וַיְהִי
סַעֲר־גְּדוֹל בַּיָּם וַתֵּאָנִיָּה חֲשֹׁבָה לְהִשָּׁבֵר:
(ה) וַיִּירָאוּ הַמַּלְחִים וַיִּזְעְקוּ אִישׁ אֶל־
אֱלֹהָיו וַיִּטְלוּ אֶת־הַכֵּלִים אֲשֶׁר בְּאֹנִיָּה אֶל־
הַיָּם לְהִקַּל מַעְלֵיהֶם וַיּוֹנֶה יָרֵד אֶל־יִרְכַּתִּי
הַסְּפִינָה וַיִּשְׁכַּב וַיִּדָּם: (ו) וַיִּקְרַב אֵלָיו רֶב
הַחִבֵּל וַיֹּאמֶר לוֹ מִהֲלֵךְ נִרְדָּם קוּם קִרָּא
אֶל־אֱלֹהֶיךָ אוֹלִי יִתְעַשֶׂת הָאֱלֹהִים לָנוּ
וְלֹא נֵאבֵד: (ז) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ לֵכּוּ
וְנַפִּילָה גּוֹרָלוֹת וְנִדְעָה בְּשִׁלְמֵי הָרָעָה
הַזֹּאת לָנוּ וַיַּפְּלוּ גּוֹרָלוֹת וַיִּפֹּל הַגּוֹרָל עַל־
יוֹנָה: (ח) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַגִּיד־נָא לָנוּ
בְּאֲשֶׁר לְמִי־הָרָעָה הַזֹּאת לָנוּ מִהֲמַלְאֲכֶתְךָ
וּמֵאֵינָן תִּבּוֹא מִהָ אֶרֶץ וְאִי־מָזָה עִם
אַתָּה: (ט) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עֲבְרִי אֹנִי וְאַתָּה
יְקוֹק אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲנִי יָרֵא אֲשֶׁר־עָשָׂה
אֶת־הַיָּם וְאֶת־הַיַּבֵּשָׁה: (י) וַיִּירָאוּ
הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְּדוֹלָה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו מִה־
זֹאת עָשִׂיתָ כִּי־יָרְדְּעוּ הָאֲנָשִׁים כִּי־מִלִּפְנֵי
יְקוֹק הוּא בָּרַח כִּי הִגִּיד לָהֶם: (יא)
וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו מִהֲנַעֲשֶׂה לָּךְ וַיִּשְׁתַּק הַיָּם
מֵעֲלֵינוּ כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסֹעֵר: (יב) וַיֹּאמֶר
אֲלֵיהֶם שְׂאוּנִי וְהַטִּילְנִי אֱלֹהִים וַיִּשְׁתַּק
הַיָּם מֵעֲלֵיכֶם כִּי יוֹדַע אֲנִי כִּי בְשִׁלִּי הַסַּעֲר
הַגְּדוֹל הַזֶּה עֲלֵיכֶם: (יג) וַיַּחֲתִירוּ הָאֲנָשִׁים
לְהַשִּׁיב אֶל־הַיַּבֵּשָׁה וְלֹא יָכְלוּ כִּי הַיָּם
הוֹלֵךְ וְסֹעֵר עֲלֵיהֶם: (יד) וַיִּקְרָאוּ אֶל־יְקוֹק
וַיֹּאמְרוּ אָנָּה יְקוֹק אֱלֹהֵינוּ נִאבְדָה בְּנַפְשׁ
הָאִישׁ הַזֶּה וְאֶת־תַּנְתֵּן עָלֵינוּ דָם נָקִיא כִּי־
אַתָּה יְקוֹק כְּאֲשֶׁר חִפַּצְתָּ עֲשִׂיתָ: (טו)
וַיִּשְׂאוּ אֶת־יוֹנָה וַיִּטְלֻהוּ אֱלֹהִים וַיַּעֲמֵד
הַיָּם מִזְעָפוֹ: (טז) וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים יִרְאָה
גְּדוֹלָה אֶת־יְקוֹק וַיִּזְבְּחוּ־זֶבַח לִיקוֹק וַיִּדְּרוּ
נְדָרִים: יוֹנָה פֶּרֶק ב (א) וַיִּמְן יְקוֹק דָּג
גָּדוֹל לִבְלַע אֶת־יוֹנָה וַיְהִי יוֹנָה בִּמְעֵי הַדָּג
שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת: (ב) וַיִּתְפַּלֵּל
יוֹנָה אֶל־יְקוֹק אֱלֹהָיו מִמְּעֵי הַדָּגָה: (ג)
וַיֹּאמֶר קִרְאתִי מִצָּרָה לִי אֶל־יְקוֹק וַיַּעֲנֵנִי
מִבְּטָן שְׂאוֹל שְׁוַעֲתִי שָׁמַעְתָּ קוֹלִי: (ד)
וַתִּשְׁלִיכֵנִי מִצּוֹלָה בְּלִבִּי יָמִים וָנֶהָר
וַיִּסְבְּגֵנִי כִלְמִשְׁבְּרִיךָ וְגִלְדִּי עָלִי עֲבָרוּ: (ה)
וְאֲנִי אֲמַרְתִּי נִגְרַשְׁתִּי מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ אֶד
אוֹסִיף לְהִבִּיט אֶל־הֵיכַל קִדְשְׁךָ: (ו)
אֶפְפוּנִי מִיָּם עַד־נַפְשׁ תִּהְיוּ יִסְבְּגֵנִי סוּף
חֲבוּשׁ לְרֹאשִׁי: (ז) לְקַצְבֵּי הָרִים יִרְדְּתִי
הָאָרֶץ בְּרַחֲתָהּ בַּעֲדִי לְעוֹלָם וַתַּעַל מִשְׁחַת
חַיִּי יְקוֹק אֱלֹהֵי: (ח) בַּהֲתַעֲטוֹף עָלַי נַפְשִׁי
אֶת־יְקוֹק זָכַרְתִּי וַתִּבּוֹא אֵלָיךְ תִּפְלֹתִי אֶל־
הֵיכַל קִדְשְׁךָ: (ט) מִשְׁמָרִים הִבְלִישׁוּא
חֲסִדֶּם יַעֲזֹבוּ: (י) וְאֲנִי בְּקוֹל תוֹדָה
אֶזְבַּח־לָּךְ אֲשֶׁר נִדְרַתִּי אֲשַׁלְמָה יְשׁוּעַתָּה
לִיקוֹק: ס

thanksgiving; that which I have vowed I will pay. Salvation is of the LORD. {S} 2,11 And the LORD spoke unto the fish, and it vomited out Jonah upon the dry land. {P}

3,1 And the word of the LORD came unto Jonah the second time, saying: 3,2 'Arise, go unto Nineveh, that great city, and make unto it the proclamation that I bid thee.' 3,3 So Jonah arose, and went unto Nineveh, according to the word of the LORD. Now Nineveh was an exceeding great city, of three days' journey. 3,4 And Jonah began to enter into the city a day's journey, and he proclaimed, and said: 'Yet forty days, and Nineveh shall be overthrown.' 3,5 And the people of Nineveh believed God; and they proclaimed a fast, and put on sackcloth, from the greatest of them even to the least of them. 3,6 And the tidings reached the king of Nineveh, and he arose from his throne, and laid his robe from him, and covered him with sackcloth, and sat in ashes. 3,7 And he caused it to be proclaimed and published through Nineveh by the decree of the king and his nobles, saying: 'Let neither man nor beast, herd nor flock, taste any thing; let them not feed, nor drink water; 3,8 but let them be covered with sackcloth, both man and beast, and let them cry mightily unto God; yea, let them turn every one from his evil way, and from the violence that is in their hands. 3,9 Who knoweth whether God will not turn and repent, and turn away from His fierce anger, that we perish not?' 3,10 And God saw their works, that they turned from their evil way; and God repented of the evil, which He said He would do unto them; and He did it not. 4,1 But it displeased Jonah exceedingly, and he was angry. 4,2 And he prayed unto the LORD, and said: 'I pray Thee, O LORD, was not this my saying, when I was yet in mine own country? Therefore I fled beforehand unto Tarshish; for I knew that Thou art a gracious God, and compassionate, long-suffering, and abundant in mercy, and repentest Thee of the evil. 4,3 Therefore now, O LORD, take, I beseech Thee, my life from me; for it is better for me to die than to live.' {S} 4,4 And the LORD said: 'Art thou greatly angry?' 4,5 Then Jonah went out of the city, and sat on the east side of the city, and there made him a booth, and sat under it in the shadow, till he might see what would become of the city. 4,6 And the LORD God prepared a gourd, and made it to come up over Jonah, that it might be a shadow over his head, to deliver him from his evil. So Jonah was exceeding glad because of the gourd. 4,7 But God prepared a worm when the morning rose the next day, and it smote the gourd, that it withered. 4,8 And it came to pass, when the sun arose, that God prepared a vehement east wind; and the sun beat upon the head of Jonah, that he fainted, and requested for himself that he might die, and said: 'It is better for me to die than to live.' 4,9 And God said to Jonah: 'Art thou greatly angry for the gourd?' And he said: 'I am greatly angry, even unto death.' 4,10 And the LORD said: 'Thou hast had pity on the gourd, for which thou hast not laboured, neither madest it grow, which came up in a night, and perished in a night; 4,11 and should not I have pity on Nineveh, that great city, wherein are more than sixscore thousand persons that cannot discern between their right hand and their left hand, and also much cattle?' {P} (JPS 1917)

(יא) וַיֹּאמֶר יְקֹנֶק לְדָג וַיִּקְא אֶת־יוֹנָה אֶל־הַיָּבֵשָׁה: פ
יונה פרק ג (א) וַיְהִי דְבַר־יְקֹנֶק אֶל־יוֹנָה שְׁנִית לֵאמֹר: (ב) קוּם לךְ אֶל־נִינְוָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וּקְרָא אֵלֶיהָ אֶת־הַקְּרִיאָה אֲשֶׁר אֲנִי דֹבֵר אֵלֶיךָ: (ג) וַיָּקָם יוֹנָה וַיֵּלֶךְ אֶל־נִינְוָה כְּדֹבֵר יְקֹנֶק וַיִּנְיָה הִיְתָה עִיר־גְּדוֹלָה לְאֱלֹהִים מִהֶלֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים: (ד) וַיַּחֲלֵ יוֹנָה לָבוֹא בְּעִיר מִהֶלֶךְ יוֹם אֶחָד וַיִּקְרָא וַיֹּאמֶר עוֹד אַרְבָּעִים יוֹם וַיִּנְיָה נִהְפָּכֶת: (ה) וַיֵּאמְרֵנוּ אֲנָשֵׁי נִינְוָה בְּאֱלֹהִים וַיִּקְרָאוּ צוּם וַיִּלְבְּשׁוּ שָׂקִים מִגְּדוֹלָם וְעַד־קִטְנָם: (ו) וַיִּגַע הַדָּבָר אֶל־מֶלֶךְ נִינְוָה וַיָּקָם מִכִּסְאוֹ וַיַּעֲבֵר אֶדְרֵתוֹ מֵעָלָיו וַיִּכַּס שֵׁק וַיֵּשֶׁב עַל־הָאֹפֶר: (ז) וַיִּזְעַק וַיֹּאמֶר בְּנִינְוָה מִטַּעַם הַמֶּלֶךְ וּגְדָלּוֹ לֵאמֹר הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה הַבָּקָר וְהָצֹאן אֶל־טַעַמֵּנוּ מֵאוֹמָה אֶל־יָרְעוּ וַיָּמִים אֶל־יִשְׁתָּנוּ: (ח) וַיִּתְכַּסּוּ שָׂקִים הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה וַיִּקְרָאוּ אֶל־אֱלֹהִים בַּחֲזָקָה וַיֵּשְׁבוּ אִישׁ מִדֶּרְכּוֹ הָרָעָה וּמִן־הַחֲמָס אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם: (ט) מִי יוֹדַע יָשׁוּב וְנָחֵם הָאֱלֹהִים וְשָׁב מִחֲרוֹן אַפּוֹ וְלֹא נֹאבֵד: (י) וַיֵּרָא הָאֱלֹהִים אֶת־מַעֲשֵׂיהֶם כִּי־שָׁבוּ מִדֶּרְכָם הָרָעָה וַיִּנָּחֵם הָאֱלֹהִים עַל־הָרָעָה אֲשֶׁר־דָּבָר לַעֲשׂוֹת־לָהֶם וְלֹא עָשָׂה: יונה פרק ד (א) וַיִּרַע אֶל־יוֹנָה רָעָה גְדוֹלָה וַיַּחֲרֵ לוֹ: (ב) וַיִּתְפַּלֵּל אֶל־יְקֹנֶק וַיֹּאמֶר אָנָּה יְקֹנֶק הַלּוֹא־זֶה דְּבָרִי עַד הַיּוֹתִי עַל־אֲדָמָתִי עַל־כֵּן קָדַמְתִּי לְבָרַח תַּרְשִׁישָׁה כִּי יִזְעַתִּי כִי אָתָּה אֱלֹהֵינוּ וְרוּחִם אַרְבָּא אִפְלִם וְרַב־חֲסֵד וְנָתַם עַל־הָרָעָה: (ג) וַעֲתָה יְקֹנֶק קָדַחָא אֶת־נַפְשִׁי מִמֶּנִּי כִי טוֹב מוֹתִי מַחֲיִי: ס
(ד) וַיֹּאמֶר יְקֹנֶק הֵהִיטֵב תָּרָה לָךְ: (ה) וַיֵּצֵא יוֹנָה מִן־הָעִיר וַיֵּשֶׁב מִקְדָם לָעִיר וַיַּעַשׂ לוֹ שֵׁם סֵלָה וַיֵּשֶׁב תַּחְתֶּיהָ בְּצֹל עַד אֲשֶׁר יֵרָאֶה מִהֲיֵהָ בְּעִיר: (ו) וַיִּמֶן יְקֹנֶק אֱלֹהִים קִיקְיוֹן וַיַּעַל מַעַל לַיּוֹנָה לַהֲיוֹת צֹל עַל־רֹאשׁוֹ לַהֲצִיל לוֹ מִרְעָתוֹ וַיִּשְׁמַח יוֹנָה עַל־הַקִּיקְיוֹן שֶׁמָּחָה גְדוֹלָה: (ז) וַיִּמֶן הָאֱלֹהִים תּוֹלַעַת בְּעֹלֹת הַשָּׁחַר לְמַחֲרֵת וַתֵּךְ אֶת־הַקִּיקְיוֹן וַיִּיבֹשׁ: (ח) וַיְהִי כְזָרַח הַשָּׁמֶשׁ וַיִּמֶן אֱלֹהִים רוּחַ קָדִים חֲרִישִׁית וַתֵּךְ הַשָּׁמֶשׁ עַל־רֹאשׁ יוֹנָה וַיִּתְעַלֵּף וַיִּשְׁאַל אֶת־נַפְשׁוֹ לָמוּת וַיֹּאמֶר טוֹב מוֹתִי מַחֲיִי: (ט) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־יוֹנָה הֵהִיטֵב חָרָה לָךְ עַל־הַקִּיקְיוֹן וַיֹּאמֶר הִיטֵב חָרָה־לִּי עַד מוֹת: (י) וַיֹּאמֶר יְקֹנֶק אָתָּה חֲסֵת עַל־הַקִּיקְיוֹן אֲשֶׁר לֹא־עָמַלְתָּ בּוֹ וְלֹא גִדַּלְתָּ שְׁבוֹן־לֵלָה הִיא וּבִן־לֵלָה אָבֵד: (יא) וְאֲנִי לֹא אָחוּס עַל־נִינְוָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר יִשְׁבָּהּ הָרַבָּה מִשְׁתִּים־עֹשִׂיהָ רַבּוֹ אָדָם אֲשֶׁר לֹא־יָדַע בֵּין־מִינּוֹ לְשִׁמְאָלוֹ וּבִהְמָה רַבָּה: